

Audiència. L'Any de la Fe. Com parlar de Déu?

Audiència del Papa Benet XVI del 28 de novembre: “Com parlar de Déu avui?”. Tot seguit planteja les condicions necessàries per a fer-ho: “La primera condició per parlar de Déu és escoltar el que va dir Déu mateix”.

24/12/2012

Benvolguts germans i germanes,

La pregunta central que ens fem avui és la següent: com parlar de Déu en el nostre temps? Com comunicar l'evangeli per obrir camins a la seva veritat salvadora en aquells cors sovint tancats dels nostres contemporanis i en aquelles ments a vegades distretes pels tants fulgors de la societat? Jesús mateix, ens diuen els evangelistes, en anunciar el regne de Déu es va preguntar sobre això: *«A què compararem el regne de Déu? Amb quina paràbola en podríem parlar?»* (Mc 4,30).

Com parlar de Déu avui? La primera resposta és que podem parlar de Déu perquè ell va parlar amb nosaltres. La primera condició per parlar de Déu és, per tant, escoltar el que va dir Déu mateix. Déu ens ha parlat! Déu no és una hipòtesi llunyana sobre l'origen del món; no és una intel·ligència matemàtica que tenim lluny. Déu es preocupa per nosaltres, ens estima, ha entrat personalment

en la realitat de la nostra història, s'ha autocomunicat fins encarnar-se. Per tant, Déu és una realitat de les nostres vides, és tan gran que encara així té temps per a nosaltres, ens cuida. En Jesús de Natzaret trobem el rostre de Déu, que ha baixat del seu cel per submergir-se en el món dels homes, en el nostre món, i ensenyar l'«art de viure», el camí a la felicitat; per alliberar-nos del pecat i fer-nos fills de Déu (cf. *Ef* 1,5; *Rm* 8,14). Jesús va venir per salvar-nos i ensenyar-nos la vida bona de l'evangeli.

Parlar de Déu significa, en primer lloc, tenir clar allò que hem de portar als homes i dones del nostre temps: no un Déu abstracte, una hipòtesi, sinó un Déu concret, un Déu que existeix, que ha entrat en la història i que hi és present; el Déu de Jesucrist com a resposta a la pregunta fonamental del perquè i del com viure. Per tant, parlar de Déu requereix una familiaritat amb Jesús

i amb el seu evangeli, suposa el nostre coneixement personal i real de Déu i una forta passió pel seu projecte de salvació, sense cedir a la temptació de l'èxit, sinó d'acord amb el mètode de Déu mateix. El mètode de Déu és el de la humilitat —Déu s'ha fet un de nosaltres—, és el mètode de l'Encarnació a la senzilla casa de Natzaret i a la gruta de Betlem, com allò de la paràbola del gra de mostassa. No hem de témer la humilitat dels petits passos i confiar en el llevat que penetra dins la massa i de mica en mica la fa créixer (cf. *Mt* 13,33). En parlar de Déu, en l'obra de l'evangelització, sota la guia de l'Esperit Sant, ens cal una recuperació de la simplicitat, un retorn a l'essencial de l'anunci: la Bona Nova d'un Déu que és real i concret, un Déu que s'interessa per nosaltres, un déu-amor que s'acosta a nosaltres en Jesucrist fins a la creu, i que en la resurrecció ens dóna l'esperança i ens obre a una vida que

no té fi, la vida eterna, la vida
vertadera.

Aquest comunicador excepcional que
va ser l'apòstol Pau ens dóna una
llició que va directa al centre de la fe
del problema «com parlar de Déu»,
amb gran senzillesa. En la primera
carta als Corintis escriu: *«Quan vaig
venir a vosaltres us vaig anunciar el
designi de Déu sense cap ostentació
d'eloqüència o de saviesa. Mentre era
enmig vostre, vaig decidir de no
conèixer res més que Jesucrist, i
encara crucificat»* (2,1-2). Així, el
primer fet és que Pau no està parlant
d'una filosofia que ell hagi
desenvolupat, no parla d'idees que
hagi trobat en un altre lloc o que
s'hagi inventat, sinó que parla d'una
realitat de la seva vida, parla de Déu,
que va entrar en la seva vida; parla
d'un Déu real que viu, que ha parlat
amb ell i parlarà amb nosaltres,
parla de Crist crucificat i ressuscitat.

La segona realitat és que Pau no és egoïsta, no vol crear un equip d'aficionats, no vol passar a la història com el director d'una escola de gran coneixement, no és egoïsta, sinó que sant Pau anuncia Crist i vol guanyar les persones per al Déu veritable i real. Pau parla només amb el desig de predicar el que hi ha en la seva vida i que és la vida veritable, que el va conquerir per a ell al camí a Damasc. Per tant, parlar de Déu vol dir donar espai a aquell que ens el fa conèixer, que ens revela el seu rostre d'amor; significa privar-se del propi jo oferint-lo a Crist, sabent que no som capaços de guanyar-ne d'altres per a Déu, sinó que ho hem d'esperar de Déu mateix, demanar-ho a ell. Parlar de Déu ve per tant de l'escolta, del nostre coneixement de Déu que es realitza en la familiaritat amb ell, en la vida de pregària i d'acord amb els manaments.

Comunicar la fe, per a sant Pau, no vol dir presentar-se a ell mateix, sinó dir obertament i públicament allò que ha vist i sentit en l'encontre amb Crist, allò que ha experimentat en la seva vida ja transformada per aquell encontre: és portar aquell Jesús que sent dins seu i que s'ha convertit en el sentit vertader de la seva vida, perquè quedi clar a tothom que ell és el que es requereix per al món, i que és decisiu per a la llibertat de cada home. L'Apòstol no s'acontenta a proclamar unes paraules, sinó que implica la totalitat de la seva vida en la gran obra de la fe. Per a parlar de Déu, hem de fer-li espai, en l'esperança que és ell qui actua en la nostra debilitat: deixar-li espai sense por, amb senzillesa i alegria, en la profunda convicció que com més el posem al mig a ell, i no a nosaltres, més fructífera serà la nostra comunicació. Això també és vàlid per a les comunitats cristianes: estan cridades a mostrar l'acció

transformadora de la gràcia de Déu, superant individualismes, foscor, egoismes, indiferència, sinó vivint en les relacions quotidianes l'amor de Déu. Preguntem-nos si són realment així les nostres comunitats. Hem de reorientar-nos per convertir-nos així en anunciadors de Crist i no de nosaltres mateixos.

En aquest punt hem de preguntar-nos com comunicava Jesús mateix. Jesús en la seva unicitat parla del seu pare —Abbà—, i del regne de Déu, amb la mirada plena de compassió pels sofriments i les dificultats de l'existència humana. Parla amb gran realisme, i fins i tot diria que l'anunci més important de Jesús és que deixa clar que el món i la nostra vida tenen valor davant Déu. Jesús mostra que en el món i en la creació apareix el rostre de Déu i ens mostra com en les històries quotidianes de la nostra vida, Déu hi és present. Tant en les paràboles de la naturalesa -del gra de

mostassa, del camp amb diferents llavors- o en la nostra vida -pensem en la paràbola del fill pròdig, de Llätzer i d'altres paràboles de Jesús-. Als evangelis veiem com Jesús s'interessa per qualsevol situació humana que troba, se submergeix en la realitat dels homes i de les dones del seu temps, amb una confiança plena en l'ajuda del Pare. I que de veritat en aquesta història, amagat, Déu hi és present; i si estem atents podem trobar-lo.

I els deixebles, que viuen amb Jesús, les multituds que el troben, veuen la seva reacció davant diferents problemes, veuen com parla, com es comporta; veuen en ell l'acció de l'Esperit Sant, l'acció de Déu. En ell, anunci i vida estan entrelaçats: Jesús actua i ensenya, partint sempre d'una relació íntima amb Déu Pare. Aquest estil es converteix en una indicació fonamental per a nosaltres els cristians: la manera com vivim la

fe i la caritat es converteix en un parlar de Déu en el present, perquè mostra, amb una vida viscuda en Crist, la credibilitat, el realisme del que diem amb les paraules, que no són només paraules, sinó que mostren la realitat, la vertadera realitat. I en això hem d'anar amb compte a l'hora de llegir els signes dels temps en la nostra època, és a dir, identificar el potencial, els desitjos, els obstacles que es troben en la cultura contemporània, en particular el desig d'autenticitat, l'anhel de transcendència, la sensibilitat per la integritat de la creació, i comunicar sense por les respostes que ofereix la fe en Déu. L'Any de la fe és una oportunitat per a descobrir, amb la imaginació animada per l'Esperit Sant, nous camins a nivell personal i comunitari, a fi que arreu la força de l'evangeli sigui saviesa de vida i orientació de l'existència.

També en el nostre temps, un lloc privilegiat per a parlar de Déu és la família, la primera escola per a comunicar la fe a les noves generacions. El concili Vaticà II parla dels pares com els primers missatgers de Déu (cf. Const. Dogm. *Lumen gentium*, 11; Decr. *Apostolicam actuositatem*, 11), cridats a redescobrir la seva missió, assumint la responsabilitat d'educar, i d'obrir les consciències dels petits a l'amor de Déu, com una tasca essencial per a les seves vides, sent els primers catequistes i mestres de la fe per als seus fills. I en aquesta tasca és important sobretot la *supervisió*, que significa aprofitar les oportunitats favorables per a introduir en família el discurs de la fe i per a fer madurar una reflexió crítica respecte a les moltes influències a què estan sotmesos els nens. Aquesta atenció dels pares és també una sensibilitat per acollir les possibles preguntes religioses

presents a la ment dels nens, a vegades òbvies, a vegades ocultes.

Després hi ha l'*alegria*; la comunicació de la fe sempre ha de tenir un to d'alegria. És l'alegria pasqual, que no calla o oculta la realitat del dolor, del sofriment, de la fatiga, dels problemes, de la incomprensió i de la mort mateixa, però que pot oferir criteris per a la interpretació de tot, des de la perspectiva de l'esperança cristiana. La vida bona de l'evangeli és aquesta nova mirada, aquesta capacitat de veure amb els mateixos ulls de Déu cada situació. És important ajudar tots els membres de la família a comprendre que la fe no és una càrrega, sinó una font d'alegria profunda; és percebre l'acció de Déu, reconèixer la presència del bé, que no fa soroll, sinó que proporciona una orientació valuosa per a viure bé la pròpia existència. Per últim, la *capacitat d'escoltar i dialogar*: la

família ha de ser un àmbit on s'aprèn a estar junts, per a conciliar els conflictes en el diàleg mutu, que està fet d'escoltar i parlar, d'entendre's i estimar-se, per a ser un signe, l'un per a l'altre, de la misericòrdia de Déu.

Parlar de Déu, per tant, significa entendre amb la paraula i amb la vida que Déu no és un competidor de la nostra existència, sinó que és el vertader garant, el garant de la grandesa de la persona humana. Així que tornem al principi: parlar de Déu és comunicar, amb força i senzillesa, amb la paraula i amb la vida, allò que és essencial: el Déu de Jesucrist, aquell Déu que ens ha mostrat un amor tan gran fins encarnar-se, morir i ressuscitar per nosaltres; aquest Déu que ens invita a seguir-lo i deixar-se transformar pel seu immens amor, per renovar la nostra vida i les nostres relacions; aquell Déu que ens ha donat l'Església, per

caminar plegats i, a través de la Paraula i dels sagraments, renovar tota la Ciutat dels homes, a fi que pugui convertir-se en Ciutat de Déu.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-lany-de-la-fe-com-parlar-de-deu/>
(30/03/2026)